

и пъпеша, кошнички с грозде, ябълки, медени питки...

След като си починаха по няколко дни в Средец, Велбужд, Скопие и Кичево, подир тридесет дневно пътуване, те се явиха пред яките крепостни стени на Драч, край Синьото море. На бойниците бдяха латински стражи от Венеция. На пристана чакаха да пристигне кубер от Апулия, също така и пратениците на граф Валтер де Бриен, ^{които носеха} ~~е~~ важно послание до папата. Една група от кръстоносците, ^{на} начело с двата братя де Бриен настоявали похода да продължи пътя си към Ерусалим.

С радост кръстоносците обещаха да помогнат на пътниците за Рим, да им бъдат другари в пътуването. Ала гъркът, който ги придружава^{ше}, като разбра^{ше} кои са българските пратеници, ^{се} отишъл да се посъветва с ^{византийски} ~~ромейския~~ дук на Драч. Съветът на ромейте бил, че отиването на архиепископ Василий в Рим ще бъде неприятно на императора.

А латинските духовници, които се намира^{ха} в Драч, ^{ха} направо помоли^{ха} Василий да се откаже от пътуването си, инак може да загуби живота си.

Привидно Василий се подчини и заедно със свитата си отседна в един арбанашки хан. Така изминаха осем дни и все още никакъв кубер не пристигаше на пристана. Най-сетне, на трети август, откъм Дубровник се зададе Генуезка търговска триера, ^{ко}ято се връщаше в родината си. Като зърна^{ха} острият ѝ нос, украсен с красиви бронзови изваяния, българските пратеници въздъхнаха облекчено. Побързаха да известят на господин Василия, прибраха подаръците за папата и заедно с мулетата, които Калоян изпращаше на Инокентий, веднага се отправиха към пристана. Но в последния миг, когато те напускаха брега, десетина ромейски стотници се явиха при кубера и заявиха, че на непознатите българи е забранено да напуснат Драч. ^{Мелохрекилите} ~~Стражата~~ на пратениците се опита^{ха} да се противопостави, ^и ~~и~~ в кратката борба паднаха убити петима от българ-